

Становище
за дисертационния труд на Александър Петков
„Явлението „Пловдивска група“ от 60-те години
на XX век”
от проф. Андрей Даниел

Уважаеми колеги,

Имах честта да бъда научен ръководител на докторанта Александър Петков. За мен това бе интересен период, през който споделях възмущенията и мислите на докторанта, преминавайки от набелязването на темата и целите, през проучванията и съмненията, до окончателното завършване на настоящия текст. Като съвременник и свидетел на времето и проучваните явления, бях любопитен, как ще бъдат оценени и осмислени факти, от толкова къса историческа дистанция, но все пак, категорично извън обсега на живота и личния опит на Петков. Мога да кажа, че сега, след завършването на дисертационния текст, аз съм много удовлетворен от резултата.

Темата на дисертацията е *„Явлението „Пловдивска група“ от 60-те години на XX век”*

/ Георги Божилков – Слона, Димитър Киров, Йоан Левиев, Енчо Пиронков, Христо Стефанов /

Анализ на социално-политическия и културен генезис, роля и влияние на художествената група.

На пръв поглед – твърде познато и не много отдалечено от времето явление. Александър Петков обаче, тръгва не по вероятния естетико-изкуствоведски път на изследване, а по пътя на културологическото проучване, на много от социално-историческите и политико-идеологически предпоставки за случването му.

За целта, са нужни въвеждането на доста понятия и методологии, използвани от редица изследователи и мислители, от зараждането на модерността, до наши дни. Уводът в настоящия труд е пример, как докторантът мисли и какви цели си поставя, какви въпроси към проблемите формулира, и какъв път на изследване, според него, трябва да премине. Това първоначално самоангажиране, с конкретно формулирани цели на текста, концентрира смисъла на темата и прояснява интересуващата ни проблематика. Както се казва, добре зададеният въпрос е почти готов отговор.

Следват три глави и заключение.

В първата глава, Александър Петков прави преглед на методологиите и понятията, които според него имат отношение към разработването на темата. Най-коректно цитира трудове, занимаващи се със същия обект и изяснява различния подход в настоящия текст.

Културологическият аспект, избран от докторанта, го довежда до трудовете на редица философи, социолози и изкуствоведи / Георг Хегел, Георг Зимел, Мартин Хайдегер, Норберт Елиас, Волфганг Фелш, Иполит Тен, Хайнрих Вьолфлин/, които стават основа, за хипотезите в дисертацията. Своеобразната проверка на позитивистичния метод на Иполит Тен, като че ли потвърждава съмненията на автора, че изследваният културен период и явления, не могат да бъдат обяснени само с безпорно съществуващите външни влияния и условия или с националния, социален и икономически характер на феномена.

Така, полака-лека, пред читателя се очертава сложния проблем, със съвременното формулиране на понятието „култура”. От тук, авторът навлиза все по-дълбоко, в критическия си преглед на генезиса и определенията на понятията „култура” и „изкуство”.

